Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 червня 2009 року № 22 (290)

Олексій МАЗУР

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

"ЧОРНА РАДА": на сцені і за лаштунками

Янукович не ризикнув стати союзником Тимошенко

Телевізійне звернення лідера Партії регіонів Віктора Януковича в День Святої Трійці стало кульмінаційною крапкою в інтризі коаліційних перемовин, що, набувши минулого тижня стрімкого розвитку, тримали у напрузі не лише вітчизняний політикум й експертні кола, а й, без перебільшення, все українське суспільство, оскільки теми, винесені на обговорення "тайної вечері", напряму торкалися майбутньої долі держави, а значить і кожного громадянина. Насторожилися й у світі.

Ефектна і несподівана розв'язка в, здавалося б, вже остаточно затвердженому сценарії, що передбачав зовсім інший розвиток сюжету, наштовхує на наступні міркування й висновки.

Недільні звернення до народу очільника ПР та прем'єр-міністра України однозначно засвідчили сам факт ведення ними непублічних перемовин.

Переговорний процес під грифом "цілком таємно" йшов не між окремими депутатами чи ініціативними групами, а на найвищому рівні, за участю лідерів політичних сил, які представлені у ВР найбільшими фракціями.

Головним предметом перемовин стали можливості й умови створення мега-коаліції між БЮТ і ПР та підготовка до освячення таким союзом пакету конституційних змін, серед яких – кардинальна ревізія виборчого законодавства аж до перенесення виборів президента до парламенту та перерозподіл владних повноважень.

З наведених пунктів випливає, що ті народні обранці з обох таборів, хто до цього часу намагався видати такі перемовини за звичайні робочі консультації з поточних питань, які ніяк не пов'язані зі створенням нового парламентського об'єднання та змінами до Основного Закону, чи висловлював категоричне заперечення самого факту переговорів, робили це: або через свою необізнаність в силу персональної віддалености від центрів прийняття рішень за суворої конспірації процесу, або ж свідомо й навмисно дезінформували громадськість.

Одначе попри максимальну утаємниченість зносин в даному випадку все ж таки більш правдоподібною видається друге з наведених пояснень.

До слова, депутат від БЮТ, голова Національної спілки письменників України Володимир Яворівський, намагаючись применшити значення резонансних подій, що відбуваються в країні, здається, до останнього моменту називав інформацію про коаліційні перемовини між БЮТ та ПР такою, що не відповідає дійсності і в одному зі своїх телевізійних інтерв'ю навіть зіронізував: мовляв, якщо декілька депутатів з ПР і БЮТ зустрілися і розпили чарчину-дві, то хіба це можна вважати перемовинами про створення коаліції?

Як виявилося, не за чарчиною збиралися і не просто на депутатські посиденьки чи ресторанні гульки.

З огляду на виголошені лідером опозиції та чинним головою уряду телевізійні звернення й самі підсумки переговорів, їхнім ініціатором була Юлія Тимошенко: це саме з її боку надійшла така пропозиція до Януковича, і в жодному разі не навпаки. Прийняте Віктором Федоровичем рішення щодо припинення перемовин стало для Юлії Володимирівни цілковитою несподіванкою:

"Він, в односторонньому порядку, нікого не попередивши, вийшов з переговорного процесу, зробив гучну політичну заяву, поставивши, власне кажучи, хрест на об'єднанні, на шансі для України", – скаже вона у телезверненні.

Звична для Тимошенко артистична, зворушливо-пронизлива й охоче застосовувана нею манера спілкування з телеглядачами не змогла приховати щирі емоційні нотки незадоволення й роздратування прем'єрки кінцівкою перемовин, що теж видає її надзвичайну зацікавленість в успіху переговорного процесу та болісне сприйняття його безрезультатного підсумку, розчарування і образу з приводу нездійсненних сподівань.

Напроти, Янукович у своєму слові виглядав значно оптимістичнішим. Для нього результат – не трагедія. Вели перемовини – добре, здобули "безцінний вантаж", закінчили – теж непогано:

"У мене немає наміру політизувати переговори чи їх провал для досягнення короткотермінових політичних дивідендів. Я повинен сказати, що переговори, які ми вели з партнерами, дали багато на перспективу. Пройдений шлях до об'єднання залишається нашим спільним надбанням. Це той безцінний вантаж, який ми беремо з собою, продовжуючи рух уперед. Ми обов'язково використаємо його. Це відбудеться одразу після президентських виборів. Але нехай народ – і лише він – дасть мандат довіри тому, хто, на його думку, зможе забезпечити проведення подальших реформ".

З двох найголовніших фігурантів несподівано обірваної "чорної ради" більш постраждалою виглядає Тимошенко.

Закінчення на 3-й стор.

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

НАЦІОНАЛІЗМ І АНТИФАШИЗМ

В Україні все частіше починають говорити про сучасний фашизм, чого досі не було. Невідомо коли і звідки виникли та почали активно заявляти про себе так звані "Антифа"– організації, що самі себе називають антифашистськими. В Україні зростає число політиків, які раптом стали дуже активними борцями із фашизмом в дуже дивний спосіб – чіпляють це неприємне прізвисько до українського націоналізму, як до неугодної їм з багатьох причин ідейної сили. Хоча фашизм до націоналізму ні пришити, ні прилатати. Це абсолютно протилежні за значенням поняття.

Володимир ФЕРЕНЦ

Слово "фашизм" у перекладі з італійської означає "спілка", російською – "союз". У світовій історії відома спілка Італії і Німеччини з метою силового встановлення нового світового порядку. Другим класичним прикладом міждержавної спілки, яка мала намір змінити світовий порядок на комуністичний лад, був Союз Радянських Соціалістичних Республік. Отже фашизм – це спілка держав, які мають намір встановити новий світовий порядок силовими методами. Ідея встановлення нового світового порядку ґрунтується на бажанні певних осіб отримати абсолютну владу. Людська природа незмінна, і сучасний світ не вільний від цього гріха, адже виникли ще більші спокуси у вигляді можливостей легко впливати на долі народів з допомогою маніпулювання глобальною інформацією та світовими фінансами. В процесі силового встановлення нового світового порядку фізична агресія і жорстокість є зайвими. Практика воєн відходить в історію як затратний і не дуже ефективний спосіб, порівняно з сучасними технологіями маніпулювання людьми. Війна на ґрунті ідеології фашизму в наш час цілком можлива в іншій формі і вона вже точиться непомітно для нас. Це фінансово-інформаційна війна без атомної бомби і фізичного захоплення територій, але не менш жорстока за наслідками для конкретних людей і націй. Починається все благими намаганнями змінювати усталений життєвий уклад націй нібито заради прогресу, змушуючи народи пристосовуватись до нав'язуваного ритму функціонування сильних глобальних структур. Все було б добре, якби цей новий світовий порядок сприяв вільному розвиткові народів, залишаючи їм право вибору власного шляху. Але ж ми бачимо, що в багатьох випадках це зовсім не так. Внаслідок спроб "ручним способом" керувати добробутом і суспільним ладом людства чомусь відбуваються прямі агресії проти вільних держав, провокуються глобальні фінансові кризи, необґрунтовано оголошуються пошесті хвороб, а тисячі людей втрачають останні заощадження і вмирають від голоду та депресії. Найбільше руйнує нації спровокований з допомогою поширення деструктивних ідей та інформації стан депресії і зневіри. За числом зневірених у політиці і державній владі Україну можна вважати однією із жертв невидимого втілення ідеології нав'язування нового світового порядку.

Закінчення на 4-й стор.

22

4 820102 210017

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн., 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

З приводу загрози створення коаліції між Партією регіонів та Блоком Юлії Тимошенко Провід Українських Націоналістів прийняв заяву, яка була оприлюднена 5 червня.

Нижче пропонуємо текст цієї заяви.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів висловлює глибоке занепокоєння загрозою створення коаліції Партії регіонів та Блоку Юлії Тимошенко.

Головна мета цього антиукраїнського альянсу – узурпація влади в країні двома політичними силами. Планується внесення змін до Конституції України в частині обрання президента та встановлення мораторію на проведення будь-яких виборів до 2014 року. Фактично йдеться про державний переворот, у результаті якого народ як головний носій влади буде позбавлений прав реального впливу на політичну ситуацію в державі.

Сценарій створення коаліції БЮТ та ПР – це ретельно спланований план Кремля, спрямований на знищення української державності. Дії глави уряду вкотре підтверджують, що заради здобуття повного контролю над країною вона готова до будь-яких авантюрних кроків.

За час урядування Юлії Тимошенко Україна опинилася на одному з перших місць у світі за рівнем корупції, падіння ВВП досягло 21%, рівень безробіття зріс у декілька разів, а безглузда фінансова політика прем'єра призвела до нечуваної інфляції – близько 22% за 2008 рік та 5,9 % з початку нинішнього року.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до українського народу з закликом відстояти свої громадянські права, демократію та незалежність.

Ми закликаємо Президента України Віктора Ющенка розпустити Верховну Раду України та ввести пряме президентське правління до обрання нового складу ВР.

Головний Провід
Конгресу Українських Націоналістів

ВШАНУВАТИ 65-ТУ РІЧНИЦЮ УГВР

Президентові України
п.Віктору Ющенку;
Голові Верховної Ради України
п.Володимиру Литвину;
Прем'єр-міністру України
п.Юлії Тимошенко

Тернопільська обласна спілка політв'язнів та репресованих України, братство вояків УПА "Лисоня" підтримують пропозиції Всеукраїнського братства ОУН-УПА імені генерала Романа Шухевича про вшанування на державному рівні 65- ї річниці Української Головної Визвольної Ради (УГВР), яка відповідно до Женевських конвенцій, ратифікованих Указом Президії Верховної Ради УРСР 18 серпня 1989 року, очолила і керувала боротьбою українського народу за визволення України від тоталітарних режимів.

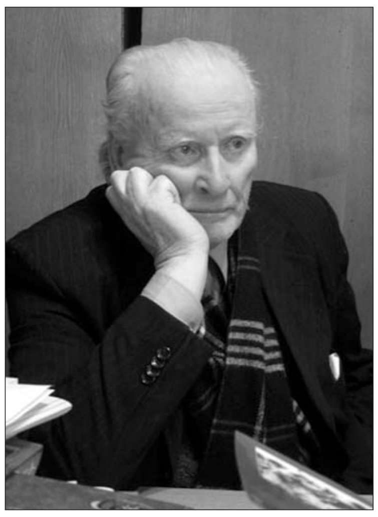
Також пропонуємо посмертно присвоїти звання Героя України Президентові УНВР Кирилові Осьмаку.

Дем'ян ЧОРНЕЦЬ,
голова Тернопільської обласної спілки політв'язнів та репресованих України;
Петро КАСІНЧУК,
голова братства вояків УПА "Лисоня"

ВІТАЄМО!

ПОДВИЖНИЦЬКА ПРАЦЯ

До 80-річчя з дня народження Григорія ДЕМ'ЯНА

Серед вчених і громадських діячів нашого часу ім'я Григорія Дем'яна займає особливе місце. Він – педагог, фольклорист, публіцист, бібліограф, краєзнавець, етнограф і вчений-народознавець із глибинним, генетичним відчуттям історії та культури українців.

Народився Григорій Дем'ян 2 червня 1929 р. у неповторному куточку Сколівських Бескидів у с.Грабовець, що розташувалось, як у чаші, біля підніжжя гори Маківка, де 29 квітня – 1травня 1915 року Українські Січові стрільці здобули перемогу над російськими військами.

У шістнадцять років Григорій Дем'ян розпочав учителювання у рідному селі, а згодом – у Славській, Веренчанівській середніх школах, загалом – сорок два роки педагогічної роботи.

Хоч де б працював Григорій Дем'ян, він завжди гуртував молодь, вчителів, батьків і створював осередки народознавства, музеї. У 1989 р. він перейшов працювати науковцем у Львівське відділення Інституту мистецтвознавства, етнографії та фольклористики ім.М.Рильського (з лютого 1992 р. – Інститут народознавства НАН України у Львові).

У 70-х роках Г.Дем'ян записав перші повстанські пісні та колядки у Славську. До Григорія Васильовича часто приходили учасники національно-визвольної боротьби 40–60-х років XX ст., щоб залишити дрібку пам'яті про геройчну долю їхнього покоління. Записи пісень із різних регіонів України стали вагомою основою узагальнюючої праці "Українські повстанські пісні 1940–2000 років" (Львів, 2003), а ще дослідження "Генерал УПА Олекса Гасин – "Лицар" (Львів, 2003); "Степан Бандера та його родина в народних піснях, переказах та спогадах" (Львів, 2006). У всіх книгах вперше введено у науковий обіг величезний пласт усної народної творчости, який висвітлює заборонену, замовчувану і спотворену сторінку національно-визвольної боротьби українського народу у XX ст. (зокрема, книга "Бандерівці", Київ, 1999). Крім книжкових видань, у доробку вченого – сотні публікацій про видатних та рядових діячів ОУН і УПА: Романа Шухевича, Василя Кука, Петра Дужого та інших, а ще – організація конференцій.

Подвижницька праця Григорія Дем'яна на ниві українського народознавства та плідна діяльність у Конгресі Українських Націоналістів (співзасновником якого він став) оцінена громадськістю: за титанічну фольклористичну працю у 1989 році йому першому присвоєно звання лауреата республіканської народознавчої премії ім.П.Чубинського; у 1992 році йому вручено премію фонду духовного відродження ім.А.Шептицького; пам'ятну медаль НАН України до 125-річчя з дня народження Михайла Грушевського; обрано дійсним членом НТШ; у 1994 році обрано депутатом Верховної Ради України від Сколівського, Старосамбірського і Турківського районів Львівської області.

З води і роси Вам, вельмишановний Ювіляре!

Стефанія ГВОЗДЕВИЧ,
Львів

УТОЧНЕННЯ

Шановна редакціє! Передплачую наш часопис багато років, роблю передплати-подарунки. Але... В ньому трапляються неточності та помилки. Зокрема в №17(285) від 28 квітня 2009. У статті Василя Зайця "А всієї правди так і не сказали" на сторінці 6 написано: "На завдання Степан Бандера послав двадцятилітнього селянського сина з Львівщини, члена ОУН Миколу Лемика...". Микола Лемик був не 20-літнім, а неповнолітнім. Йому не було і 18 років. І в цьому зв'язку Бандера дав вказівку підібрати такого виконавця спеціально, бо інакше його розстріляли б. Про це є в працях "Московські вбивці Бандери перед судом" на стор.4, у "Пістолет від Бандери", а також у "Шлях перемоги" в №17(2862) від 29 квітня 2009 р. Цей факт відомий і в інших документах. Прикро, що такі неточності трапляються в нашому часописі. Крім того, безпосередню підготовку виконував не Степан. А зі статті виходить, що він безпосередньо. І чи був Лемик членом ОУН, чи тільки членом молодіжного її підрозділу.

Прошу в наступному номері дати поправку. Наша газета повинна стати найкращою.

Щиро і з повагою

Ігор СОЛТИС,
голова Здолбунівського РО КУН.

Від редакції. Просимо вибачення у наших читачів за прикру помилку.

КОРОТКО

ВІННИЧЧИНА

Свято Героїв у Вінниці відзначили 25 травня, в день загибелі Головного отамана військ УНР Симона Петлюри. А зібралися люди біля могили Січових Стрільців, бо це місце дороге для кожному патріоту Вінниччини. На могилі – портрети Євгена Коновальця, Симона Петлюри та Степана Бандери, біля могили – державний прапор та прапор Конгресу Українських Націоналістів.

У вступному слові голова Винницької ОО КУН Віталій Гусар розповів про Героїв як знаних, так і про сотні тисяч синів і дочок України, котрі поклали життя своє на вівтар боротьби за незалежність України.

Панахиду за полеглими за волю України відправив настоятель УГКЦ Покрова Пресвятої Богородиці о.Михайло Волошин.

У своєму виступі голова Вінницького обласного об'єднаного товариства колишніх політичних в'язнів, репресованих та їхніх дітей Олександр Дусар висловив жаль, що між патріотичними партіями немає єдності, і тому так небагато людей прийшло до могили борців за волю України, та все ж радує присутність молоді.

Член проводу Вінницької ОО КУН Михайло Федорончук згадав про геройчні сторінки нашої історії від Козацької доби, Гетьманщини і до наших днів.

До могили Січових Стрільців поклали квіти та хвилиною мовчання вшанували усіх справжніх Героїв України.

Гурт "Просвіта" виконав декілька стрілецьких та повстанських пісень: їм допомагали співати усі присутні.

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

На засіданні президії Національної спілки письменників України, яке відбулося минулого четверга, з ініціативи голови НСПУ Володимира Яворівського висловлено недовіру головному редакторові "Літературної України" Михайлові Сидоржевському. Не чекаючи рішення зборів засновників ТОВ "Літературна Україна", М.Сидоржевський подав заяву про звільнення за власним бажанням. Також він повідомив про свій вихід з Ради НСПУ.

Ми звернулися до члена Проводу КУН М.СИДОРЖЕВСЬКОГО з проханням коротко прокоментувати ситуацію.

КАСТРАТИ НІКОЛИ НЕ ЛЮБИЛИ ТИХ, ХТО МОЖЕ

– Моє звільнення з посади головного редактора "Літературної України" слід розглядати насамперед у політичній та ідеологічній площинах. Парадокс, але у "вотчині" одного з чільних бютівських спічрайтерів, під самим носом у нього, завелася "опозиція", котра дозволяла собі розкіш бути незалежною від впливового і сановного письменницького начальника. Хто ж може таке стерпіти?

Насправді за короткий час (я працював у редакторському кріслі рік) "Літературна Україна" сфокусувала на собі увагу значного числа письменників і тих небайдужих і мислячих українців, для яких розвиток національної культури – не пустопорожні гасла, і які розуміють, що насправді сьогодні відбувається в країні. Чіткі українські, державницькі орієнтири, акцентування уваги на проблемах розвитку і відродження національної культури, духовності, а крім того, така незвична для теперішнього медіа-ринку відкритість до полеміки, дискусій, зіткнення думок, сміливість і гострота – все це, безумовно, не могло не турбувати нинішнє керівництво Спілки, яке за Яворівського більше дбає про бізнес, ніж про власне літературу. Зрештою, конфлікт був закладений від самого мого призначення на посаду головного редактора, оскільки для мене є неприйнятними як деякі особисті якості голови Спілки, так і позиціонування тієї політичної сили, яку він представляє...

– Будь ласка, детальніше про бізнесові справи теперішнього спілчанського керівництва, і про те, як вони співвідносяться з законом...

– Про це написано вже багато, хоча далеко не все. Однак – це їхній час – час фарисеїв і лихварів, і вони виходять сухими з води, ще й цинічно заливаючись при цьому соловями з усіх телеекранів... Але чого ви хочете від країни, в якій два суди, розглядаючи одну й ту ж справу, нерідко виносять абсолютно протилежні рішення... Всі чудово знають, як виносяться ці рішення, однак зробити ніхто нічого не може. Бо всі, хто здатен щось зробити, тією чи іншою мірою пов'язані між собою, всі наковталися гачків, за які при бажанні нескладно смикнути... Цим зокрема можна пояснити таку аморфність, інертність і байдужість переважної більшості письменників – навіть після оприлюднення скандальної інформації. А ще – наша хата скраю... Та Господь їм суддя. Тут хочу сказати про інше: попри розлогі словеса про любов до України з боку деяких наших "реєстрових" патріотів, насправді національна культура їх цікавить, образно кажучи, до глибини їхньої власної кишені – і ні сантиметром більше. Вони чужі для національної культури – хоч і часто носять вишиванки, і говорять красиві, високі слова. Ці "патріоти" "люблять" Україну не по-аматорськи – "за так", а, як професіонали-спеціалісти, чи то пак спеціалістки відомого ремесла – за гроші, за кожний сеанс встановлюючи відповідний тариф. Приклади? Та їх скільки завгодно, але всьому свій час.

– Ви сказали про байдужість письменників...

– Знаєте, завжди честь і гідність мали однаково високий вимір, хоч якими б підлими були часи. Сьогодні теж, незважаючи на засилля конформістів і відвертих негідників, котрі празникують перемоги, для кожного, хто мислить і намагається бути чесним перед Богом, існує вибір: зустрічати загрози і випробування стоячи на ногах, – чи зігнувшись або й ставши в характерну позу. Нині Спілка письменників деградована, керівництво її значною мірою корумповане, провід Спілки на сьогодні переважно становить собою товариство холуїв Яворівського і графоманів. Довкола керівника Спілки утворився вакуум. Поважні, авторитетні письменники або були витіснені з керівництва, або ж самі відійшли, не бажаючи мати справу з одіозними персонажами.

Власне, для чого існує Спілка? Для організації похоронів письменників і фуршетів? Чи, може, все-таки для того, щоб видавати книжки, сприяти їхній розкрутці, допомагати матеріально немічним письменникам? Зрештою, мати безпосередню причетність до сучасного літературного процесу. А ще – стояти в обороні українських цінностей, української слова, української культури!

Але чи здатне це робити теперішнє спілчанське керівництво на чолі з парламентським колегою Губського, Фельдмана, Портнова і Турчинова?..

– Чи не збираєтесь подавати до суду з приводу Вашого звільнення, апелюючи до голови Спілки?

– Це було б забагато честі для цього типового кон'юнктурника, котрий заробляє гроші на проповіді націонал-патріотизму, останнім часом, щоправда, значно розбавленому, знову ж таки, з кон'юнктурних міркувань, у підсолодженій водичці "загальнодемократичних цінностей". Та й, зрештою, моє звільнення – це лише один малий фрагмент нашого теперішнього суспільного буття. Таких, як Яворівський, повинна подавати до суду українська нація – за "внесок" у деградацію українського національного проводу, української національної еліти, і за те, що ми дозволили баламутам і фіглярам завести нас на манівці.

Записав Сергій ПАНТЮК

"ЧОРНА РАДА": на сцені і за лаштунками

Враховуючи її ініціативу, активність й життєву зацікавленість в успіху справи, раптова кінцівка коаліціади останніх днів – це для неї безперечна політична, іміджева й, зрештою, електоральна поразка.

Про серйозність і жагучість бажання Тимошенко досягнути поставленої мети, що так і залишилася нездійсненою, принаймні поки що, сама довірливо повідомила з екрану:

"Щоб довести до логічного завершення ці переговори, щоб об'єднати країну, треба було навіки закопати глибоко в землю всі приватні образи, всі амбіції та особисті владні апетити... Наша політична сила була готова на такі жертви. Наша політична сила йшла на великі, небачені компроміси. Ми поступалися всім. Ми були готові на будь-які жертви – політичні, електоральні, іміджеві, кадрові. Але я і сьогодні ані на мить не шкодую про те, що така спроба була зроблена. Це вірний і праведний шлях".

А от Януковичу більш-менш вдалося зберегти "добру міну при поганій грі".

Він здобув очки, виступаючи одночасно і прихильником консолідації політсил заради державного блага – "Порятунок України можливий лише шляхом об'єднання всіх без винятку учасників політичного процесу без огляду на те, що їх розділяє", і в той же час ніби захисником демократії та, хоч як це дивно, переконаним поборником відкритості політичних процесів: "...рішення не може прийматися кулуарно, в таємниці від народу".

Та чому ж він не виступив з такою заявою відразу ж, щойно перемовини розпочалися і стала ясною їхня тема?

Парадокс, але факт – завершення спроби узурпації влади в країні в уявленні загалу буде пов'язане з вольовим рішенням не кого-небудь, а саме Януковича:

"Ми розглядали шлях внесення змін до Конституції, які передбачали вибори президента в парламенті і продовження на певний термін повноважень парламенту. Мета таких змін – дати новій коаліції і новому уряду час для реалізації програми відродження економіки. Однак ці зміни в Конституцію треба було вносити дуже швидко. Це означало, що треба відмовитися від широкого їх обговорення в обстановці відкритості і прозорості. А такий шлях – це крок назад від демократії. Треба завжди радитися з народом".

Ну і довго ж "дозрівав" Янукович – до самого кінця перемовин. Пізненько, але дійшло таки й до "ВікторФедорича".

Щоправда, Юлія Володимирівна категорично заперечила такі твердження, назвавши їх навмисними спробами дискредитації переговорів і об'єднавчого процесу:

"Я хочу остаточно поставити крапку в дискусії стосовно найбільш резонансних тем переговорів щодо внесення змін до Конституції, – сказала вона у своєму телезверненні. – Мова не йшла ані про продовження повноважень парламенту, ані про однозначне обрання президента у парламенті, ані про будь-які заходи щодо обмежень свободи слова. Проти подібних змін категорично і відразу виступила наша політична сила, а так само і Блок Литвина, і блок НУ-НС. Про це я публічно заявила на передачі "Свобода слова" ще 19 грудня 2008 року, коли перший раз був зруйнований переговорний процес. Тоді мені одна із журналісток задала запитання: "Чому зруйнувалися переговори?". Я чітко відповіла, що отримала умови, за яких президента треба обирати у парламенті, а повноваження у нього лишаються такі, як і сьогодні. Ще тоді я повідомила: "Такі умови неприйнятні. Ми не можемо на них погодитися". І тому я залишаюся на таких позиціях і зараз. І хочу підкреслити, що всі ці розмови були зроблені задля дискредитації переговорного процесу, який і так проходив складно, дуже важко і тяжко".

В той же час екс-спікер парламенту Арсеній Яценюк у студії "ТВІ" у Євгена Кисельова сказав, що такий самий, як оприлюднений в ЗМІ напередодні проект конституційних змін, потрапив до нього як голови ВР з Кабміну ще у вересні минулого року.

Головною ж причиною припинення переговорів, за словами Юлії Володимирівни, стала її категорична відмова від пропозиції Януковича про введення 50-річного вікового цензу для кандидатів у президенти:

"Єдина умова, від якої ми категорично відмовилися (і це було майже в останній день, у п'ятницю 5 червня), коли Віктор Янукович запропонував мені особисто таку "екзотичну" норму Конституції, відповідно до якої кандидатом у президенти могла бути обрана тільки людина, не молодша 50-річного віку. Я категорично відмовилася від цих пропозицій. Вважаю, що обмежувати так жорстко вибір людей є несправедливим. Думаю, несприйняття таких вимог мною і нашою командою і стало причиною виходу Віктора Януковича з переговорного процесу".

Хоч як би там було, але гірко і бридко усвідомлювати, що ніхто з тих депутатів від БЮТ, від яких можна було очікувати публічного опонування, протистояння можливому створенню неприродного союзу "ПРіБЮТ", так і не наважились на це.

Тим вони лише підтвердили свій статус фігових листочків Юлії Володимирівни та цілковиту від неї залежність, перевагу особистого меркантильного інтересу над своїм реноме публічних діячів і принципових політиків.

Замість того, щоб застерегти Юлію Володимирівну від хибного кроку, вони опинилися поза грою, самоусунулися чи побоялися виступити проти лінії партійного керівництва.

Що ж, нехай тепер тішаться привселюдно виголошеною їм подякою від Юлії Тимошенко:

"А зараз я хочу подякувати, я дійсно дуже вдячна своїм колегам по фракції та демократичній коаліції за те, що вони зрозуміли це. Особливо тим людям, яким у силу особливостей власної політичної біографії та світогляду це було зробити найважче: Миколі Томенку, Сергію Соболєву, Володимиру Яворівському, Володимиру Филенку, Михайлові Косіву, Ігорю Гриніву, Павлу Мовчану, Степану Курпілю, Віктору Терену, Андрію Шевченку. Я можу продовжувати цей список безкінечно, та всім іншим депутатам нашої фракції, фракції НУ-НС за те, що вони наступили собі на горло, мусили принести в жертву свої бачення та переконання заради захисту та збереження національних інтересів, заради національного примирення. Ці люди показали високу політичну честь, гідність та мужність у боротьбі за єдність".

Можна з впевненістю стверджувати, що в країні знайдеться чимало тих, які "мужньому" вчинку вищеназваних осіб дадуть зовсім іншу оцінку, таку, що кардинально – в бік негативу – відрізняється від наданої Юлією Тимошенко.

Дуже шкода, що серед так званої "національно-демократичної" платформи БЮТівської "кАманди" виявилося так багато людей, здатних з легкістю і покорою "наступити собі на горло", коли потрібно докладати максимум зусиль для відстоювання своєї позиції, вступати у відкриту дискусію з лідером, переконувати у неправильності її кроків, вміти наполягати на своєму.

"На жаль, в українській політиці і досі перемагають обман, інтриги, зради та підлість... Прикро і сумно від цього. Але це так," – а от з цими словами Юлії Володимирівни справді дуже важко не погодитись. Щоправда, вона звинувачує в гріхах кого завгодно, тільки не саму себе.

А даремно, адже схильність до закулісних, непрозорих, залаштункових перемовин з приводу доленосних для держави рішень та свідомої омани виборців, що несе в собі як неповагу до громадян, так і загрозу державі, було продемонстровано з боку провідних політичних акторів з усіх сторін, що взяли участь у "таємній вечері".

Просто Янукович цього разу встав з-за столу першим. Та чи є гарантія, що ні в кого надалі не виникатиме бажання "продовжити бенкет"?..

Дніпропетровськ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВЛАДА

ЧИ ПОТРІБНА УКРАЇНІ ТАКА ВЕРХОВНА РАДА?

П.КРИВДИК,
голова Черкаського обласного
відділення Всеукраїнського
об'єднання ветеранів

Низька довіра до інституцій центральної влади є підтвердженням засилля у них олігархічних кланів. Сьогодні Верховна Рада України – це зібрання кланової плутократії з найнижчим рейтингом у 2,7%.

У США при 285 млн. населення всього 535 депутатів (конгресменів та сенаторів). А в Україні при 46,5 млн населення – 450 та ще 100 депутатів в АР Крим. Разом 550. Це та кількість депутатів, які працюють на постійній основі. Чи може народ України витримувати таке нашарування пільг і привілеїв, якими користуються депутати?

Згідно з Конституцією України ст. 84, "голосування на засіданні Верховної Ради України здійснюється народним депутатом особисто". Таке правило існує і в сусідній Словаччині. Але там депутат парламенту Словаччини Увета Радічева склала мандат депутата лише за те, що проголосувала двома картками. А в українському парламенті в порушення Конституції України один депутат голосує за цілий ряд, і це неподобство транслюється на всю Україну. Через безкарність серед депутатів Верховної Ради процвітає корупція і хабарництво. Звичайною стала біганина депутатів із фракції в фракцію. Причина цього криється в простому: якщо кілька років стартова ціна за перехід починалася від 50 тисяч грн, то сьогодні вона сягає декількох мільйонів доларів. Невипадково в народі Верховну Раду називають "Верховна зрада", а депутатів "кнопкодавами".

Понад 80% депутатів Верховної Ради пов'язує з Україною те, що вони отримують в Україні тільки заробітну плату, пільги і привілеї, а душею і серцем вони з Москвою. Всі партії без винятку, які пройшли до парламенту, обіцяли виборцям зняти недоторканність, скасувати пільги і привілеї. І всі збрехали!

Не існує закону продажу землі, але в той же час депутати і чиновники різних рівнів отримують безкоштовно десятки і сотні гектарів землі. В.Янукович отримав 138,6 га землі під Києвом (курортна зона), у Донецьку та Криму, на березі Чорного моря. Д.Табачник має в Кончі-Заспі гектар землі, має шмат землі Рудьковський (Соцпартія). Клюєв під Києвом влаштував маєток на площі в 70 га разом з лісом. Про Богдана Губського і говорити не будемо. У того землі понад 2 тис. га, в т.ч. і в районі Кединої Гори (Золотоніський р-н, Черкаська обл.).

Комуністи об'єднались із своїми найзапеклішими ворогами – капіталістами Партії регіонів. Перший заступник голови Верховної Ради Лавринович з рухівця став регіоналом. С.Головатий, помінявши декілька фракцій ("Наша Україна", БЮТ), пригрівся у "регіоналів". Шуфрич після "славної" перемоги на Черкащині, як член СДПУ(о), зараз не сходить з телеекранів "Свобод" як представник Партії регіонів, обливаючи брудом Президента України В.Ющенка. Перелік можна продовжувати. Всі депутати Верховної Ради довічно отримують квартири у престижних районах м.Києва. Водночас, подібної практики не існує і в більш заможних державах Європи. Навіть Президенти США після закінчення своєї каденції залишають столицю та їдуть по своїх домівках.

Майже увесь 2008 рік Верховна Рада байдикувала. Байдикує і нині. В той же час не прийняті закони, які так необхідні державі, людям. Не проведена Пенсійна реформа і діє понад 30 пенсійних законів. 160 народних депутатів, які перебувають "у відставці", торік отримали від держави 20 млн грн матеріальної допомоги. І домагаються нових виплат – у час, коли рядові громадяни місяцями не можуть отримати символічних зарплат. Серед них – Тамара Прошкуратова (СДПУ(о)), Ганна Антоньєва, представниця горілчаного бізнесу ("Артеміда"), Володимир Марченко, бойовий товариш Н.Вітренко, Людмила Супрун (НДП), яка має земельний бізнес в Лисянському районі, Ярослав Мендусь (СПУ) та інші.

Вважаємо за необхідне провести всенародний референдум прямої дії з наступних питань:

1. Скоротити кількість депутатів Верховної Ради вдвічі, скасувавши недоторканність депутатів, їхні пільги і привілеї.

2. Заробітну платню депутатам Верховної Ради визначати, виходячи із середньої заробітної плати по Україні.

3. Установити термін перебування депутатом Верховної Ради не більше двох термінів.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

КОГО ШАНУЄМО, БРАТОВЕ?

На 18-му році нашої Незалежности в місті Хмельницькому стоять пам'ятники катам нашого народу – Леніну, Затонському.

За що ж більшовики поставили в м.Хмельницькому пам'ятник Затонському? Прочитавши дослідження науковця НАН України Арсена Зінченка про руйнацію українських пам'яток, хочу розповісти про справжні "заслуги" Затонського перед українським народом.

Виступаючи на сесії ВУАН у 1934 році з доповіддю "Національно-культурне будівництво і боротьба проти націоналізму", новоспечений радянський академік В.Затонський підкреслював: "Ми будуємо культуру соціалістичну, носіями якої є українські пролетарі – ударники соціалістичної індустрії, ударники колгоспного будівництва, бригадири, трактористи, комбайнери, ланкові – нові люди на відновленій революцією радянській землі. Ось чому в створенні української культури ми розходимося з тими, хто намагається протягнути безперервну "золоту нитку" від великокняжої Київської України-Руси, через Петра Могилу, Богдана Хмельницького до Центральної Ради, імперіалістичної інтервенції до наших днів. Ось чому так підозріло доводиться ставитися до так званої "українщини". А кому та для чого потрібна ця колишня "слава Запорозька"?

Після таких настанов більшовицького наркома були репресовані історики і дослідники, які відстоювали необхідність збереження пам'яток козацької старовини. В.Затонський був з тих комуністичних функціонерів, які безпосередньо причетні до знищення історичного кладовища на Аскольдовій могилі, де були поховані Герої Крут та інші українці. Тоді було знищено поховання гетьманів України, зокрема Петра Сагайдачного, Самійла Кішки, Якова Шаха, Івана Підкови, зруйновано чимало козацьких цвинтарів.

Пропоную до 24 серпня – Дня Незалежности України міським, районним, селищним та сільським радам виконати Укази Президента України про демонтаж пам'ятників, встановлених на честь осіб, причетних до здійснення в Україні Голодомору 1932–1933 рр. та політичних репресій.

В.РИБАК,
свідок подій Голодомору 1932–1933 рр.
в колишньому колгоспі "Прогрес"
Волочиського району на Хмельниччині

Щось штовхає нас до прірви і руйнує нашу етнічну самобутність, зникає задоволення від життя на батьківщині. Наші предки жили набагато бідніше, тяжко працювали, але хотіли співати, тішились своїми святами і були по-своєму щасливі хоч частину життя. Це "щось", що принижує нас з екранів телевізорів, безбожно обманює і вбиває український ідеал в наших головах – чужа, руйнівна інформація, яка змінює людей мимо їхньої волі, формуючи якийсь новий світовий порядок. Нам відверто кажуть: "Хто володіє інформацією – той володіє світом", і ми наразі нічого не можемо цьому протиставити. Це є насиллям, яке навіть не колонізує, а докорінно руйнує нації.

Отже, дух фашизму у сучасному світі живе як ідеологія встановлення нового світового порядку без згоди слабших націй, яким не залишають жодного вибору і можливості зберегти самобутність. Протистояти ідеології світового домінування "обраних" може кожен етнос, нація, зберігаючи мову, самобутню культуру і віру, утворюючи власною більшістю національну державу. Для нас метою протистояння глобальній ідеології є намагання зберегти себе такими, як є – українцями і вільними людьми. Так обороняються сильні нації світу, в першу чергу оберігаючи власну самобутність, культуру, мову і віру. В Українській Конституції є головна стаття, за якою держава зобов'язана захищати мовну, культурну, релігійну самобутність українців і сприяти задоволенню аналогічних прав меншин. Це сенс державного порядку і найважча в наш час функція держави, яку під зовнішнім фінансово-інформаційним тиском дуже важко забезпечити. Отже, не турбота про економіку і соціальний захист, а збереження і розвиток етнічної самобутності народу є головним сучасним призначенням держави. Збережемо себе – буде процвітаюча економіка і задоволення від життя на Батьківщині. Не збережемо – економіку зроблять нам інші, але народ в ній буде "тяглом чужих поїздів бистрохідних" (за І.Франком). Ми з жалем усвідомлюємо – наша держава поки що не в силі виконати цю функцію, тому ми справедливо боїмося втратити українську самобутність, маємо проблеми з державною мовою і не можемо дати ради у політиці, грузнемо в черговій фазі бідності і тривоги. Майже фізично відчувається присутність чужої інформаційної сили, яка не дає нам залишатись українцями і намагається зробити з українців безлике споживацьке і бідне та зневірене населення цієї території планети. В українців залишається останній самозахист – націоналізм як спосіб найвищої патріотичної дії з метою захисту національної самобутності і національних інтересів держави – добробуту і вільного життя кожного громадянина, незалежно від національної приналежності. Об'єктивно сучасний націоналізм виникає і набирає сили саме як природна реакція самозбереження націй у відповідь на загрозу знищення з допомогою деградуючого інформаційного тиску ззовні. Ніхто не береться точно класифікувати цю зовнішню загрозу, але вона дуже нагадує наслідки дії ідеології, яку в XX столітті хтось назвав словом "фашизм". Ціль зрозуміла і прагматична – зробити світ максимально споживацьким і зручним для гарантованого одержування на привабливих територіях надприбутків – байдуже, чи залишається після цього українці українцями.

Націоналізм стоїть на заваді грабунку націй, і тому створює проблеми для бізнес-проектів "підминання" світу під глобальний стандарт, не дозволяє чужинцям розпоряджатися на українській землі, як в себе вдома, примушує поважати інтереси українських громадян. Фашизм як сучасна ідеологія покаже себе і усій жорстокій силі лише тоді, коли знищить націоналістичний захисний спротив націй, перетворить народи на населення, яким можна маніпулювати як завгодно з допомогою інформації через контрольовані ЗМІ. Тому апологети нового світового порядку винайшли дуже дотепний і дешевий спосіб поборювання націоналізму, називаючи його по-знущальному – "фашизмом", а радикальний спротив – тероризмом. Це справді диявольський замисел – назвати фашизмом ідейну силу, яка єдина протистоїть модернізованій ідеології фашизму і дбає про інтереси своєї держави і суспільства.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

НАЦІОНАЛІЗМ І АНТИФАШИЗМ

Одеський випадок і смерть члена організації "СІЧ" Максима Чайки переконує нас у тому, що в Україні кимось "розкручується" серйозна технологія боротьби проти української націоналістичної ідеї, і ця технологія за масштабами та ефективністю, очевидно, повинна змінити застарілу комуністичну боротьбу з "українським буржуазним націоналізмом" часів СРСР. Людей дезінформують, і з усього видно, що молоді люди, які називають себе антифашистами, не знають, що таке націоналізм і зовсім не таким уявляють собі сучасний фашизм. Найгірше, що в багатьох випадках не дуже хочуть напружувати мізки, щоб розібратись у суті справи. Можливо, вони теж стали жертвами дезінформації, жертвами інформаційної війни. На відміну від стихійного протесту антиглобалістів, справжній антифашистський рух повинен бути глибоко осмисленим і ніколи не повинен мати форму єдиного глобального руху, інакше буде працювати на ту саму технологію встановлення нового світового порядку. Обмануті таким чином люди під гаслом боротьби з сучасним фашизмом фактично працюватимуть на ідею того ж фашизму, поборюючи місцевий націоналізм.

Зрештою, навіщо гратися в чужі і небезпечні ігри під назвою "Антифа", якщо з ідеологією фашизму можна боротися, будучи українським націоналістом, для якого Україна понад усе?

Володимир ФЕРЕНЦ,
м.Івано-Франківськ

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

НАМ СВОЄ РОБИТЬ

Ольга БАБІЙ

...У 39-му продовження програми геноциду українців розпочалося і на західних землях. Арешти. Розстріли. Вивезення... А що 33-й західників обминув, то й не встиг звити таке, як на сході, кубло у людських душах павук страху. Не побоялися вони взяти до рук зброю, стати до боротьби з двома окупантами. Українська Повстанська Армія – феномен, що потвердив незнищенне прагнення волі. Можливо, в крові повстанців озвався не відімщений Батурин, а може, зойкнула Полтава, заговорили опришки, січові стрільці, студенти-крутянці? Врешті, вояки Української Повстанської Армії ніколи не воювали на чужій землі. Вони захищали від спалення свої хати, від згвалтування – своїх дружин і дочок, від розправи – своїх батьків і матерів. Чи може чинити поіншому не раб, а чоловік, який має честь і гонор? То була дійсно народна армія, яка боролася понад десять років після закінчення Другої світової війни, бо народ дав їй своїх синів, хліб і одяг, допомагав, попереджав про каральні операції. Розсекречені архіви СБУ проливають багато світла, тож чи можуть простити це Президентові енкаведисти і "стрибки", які й досі одержують величезні винагороди за замордованих "западенців-бандерівців"?

Правда про УПА дозволяє українцям гордо підвести голову. Не скніти, не соромитись, не відчувати себе упослідженими. А раз і назавжди позбутися страху. І діяти. Діяти так, як вважаємо за потрібне.

Президент, який насмілився втілювати в життя незалежну політику, не питаючи Кремля, став серйозною перешкодою для тих російських геоділків, які не позбулися намірів відродити імперію. Солженіцин, Дугін, Жириновський, Лужков, Затулін, Путін... Для останнього Україна взагалі – не держава. Наміри України звільнитися від енергетичної залежности, збільшити видобуток власних вуглеводнів, повною мірою використати на користь власного народу геополітичне становище країни та її транспортні ресурси (про що, до речі, писав Степан Бандера) – далеко не повний перелік подразників, які викликали і викликають шалену лють тих, хто ніяк не може позбутися "совєтського" синдрому, ніяк не змириться, що російська імперія втратила свій колишній вплив.

Втратила, але не перестала прагнути до відновлення, добре знаючи, що без України існувати не може.

Здавна відомо: аби перемогти, треба позбавити націю лідерів. Не вдалося отруїти Президента – взялися за іншу, не менш випробувану і небезпечну зброю: очорнити й зневажити кожен його крок. Маючи підручні ЗМІ, обіруч схопилися за справу. Спочатку – "любі друзі" (які виявилися "любими" далеко не для Ющенка), далі – і дружина, і син, і донька в нього не "такі" (хоч свого сина, як, наприклад, Янукович, у Верховну Раду не пропхав). Пані Герман резонно заявила: до дітей політиків – "зась", але це чомусь Ющенків-молодших не стосується. Інтернет-сайт "Українська правда", газети "Сегодня", "2000" та іже з ними так уже вправляються в "унічижєнії", що Ющенко (або його рідні, або знайомі, або знайомі його знайомих), винен у всьому. Навіть брудний скандал із жінками першого комуніста України Симоненка, який так довго щебетав про високу мораль, що в неї повірила навіть його власна дружина, вирішили перебити "сенсацією": Андрія Ющенка із закінченням університету прийшла привітати... мама. А що? Мала не йти? Чи синові батьків відцуратися?

Три місяці з телевізора лунала стилізована під голос Президента реклама "Голодомору не буде. Буде маленький піст. Так собі пістєць". Що це – недолугий жарт?! Англійська вчителька назвала ведмедика Магометом – із судів не вилазила – арабський світ обурився. А що було б, якби в такий спосіб спробували "пожартувати" з Голокостом? Я певна, єврейська нація цього б не дозволила. І знову питання риторичне: чому Верховна Рада не прийме закон про відповідальність за заперечення Голодомору? Може б, тоді поблюзнірськи не сміялися над жахливою трагедією перекинчики, бо рано чи пізно, а Москва таки змушена буде відшкодувати заподіяне зло нащадкам тих, хто вмирав голодною смертю.

Від такого "винаходу" мала б голосно образитися еліта. Вчені, письменники, журналісти, актори, художники, музейники, архівісти, члени всіх без винятку народно-демократичних партій, рухів, громадських об'єднань, які розуміють, яким є механізм "анігіляції" національної ідеї, про що відверто, не ховаючись пише і каже міністр тіньового уряду Януковича, пріснопам'ятний своєю попередньою діяльністю Дмитро Табачник.

Москва не зможе обманювати весь світ та обзивати Україну злодійкою, бо матиме справу з європейським співтовариством. Тоді не можна буде лупити із кожного з нас за газ стільки, скільки схочуть "Газпром" та його васали-козачки, що добре пригрілися біля труби і навчилися носити "сало" Владіміру Владміровічу. Щоправда, йдеться про такий шмат "сала", втрата якого рівнозначна погибелі найпотужнішого континентального постсовєтського клану, імена власників якого ретельно сховані. Ось і зчиняють галас, добираючи до хору наймерзенніші голоси. Малоросів та хохлів дурити легко. З українцями впоратися значно важче...

Прикро, однак надто повільно меншає тих, хто у своєму оці не помічає колоди, зате не шкодує сил і часу, щоби вколоти, образити, сплюжити державного діяча, який вириває народ з небезпечної дрімоти. Як свідчить історія, таке ж пережили Мазепа, Петлюра, Грушевський і Августин Волошин. Писав про це у "Чорних рядках" і комісар ЗУНР Андрій Чайковський... Мабуть, даються взнаки зігнутий хребет та острах: що буде, коли ситуація зміниться? Так звана еліта прагне зберегтися за будь-яких обставин. Не прислужитися своїй нації, а вислужитися перед тим, кого вгору несе хвиля, – це теж синдром боягузтва, який іноді проявляється пасквілем, доносом чи відкритим листом до Президента... Психологи кажуть, що в такий спосіб автор намагається приховати грішки власні. Хоч, може, й погано спить, бо іноді сниться Стусів голос...

Що буде, коли Україна стане парламентською республікою за конституційною реформою? Що і на чию користь проголосує парламент, який у вину міністрові ставить його українську позицію? Куди закерує уряд, де таких міністрів не буде? Які закони будуть прийняті, якщо заодно "ситуативно" підуть "регіонали", бютівці, комуністи та й свої "братчики"?..

Йдеться про зовнішню політику, обороноздатність, існування держави. Та й про існування наше, бо, певно, не всі змиряться з новою колонізацією. Не кожен схоче схилити голову. Не всі ладні носити сало Путіну. Вже не скалічені хребти у тих, хто у незалежній державі народився і виріс.

"Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались, щоб там і здихали, де ви поросли" – інвектива Кобзаря самозванцям, що безсовісно і безбожно привласнили собі право вирішувати за народ, насправді упокорюючи, обдираючи та ганьблячи його.

Вишкіряє зуби, бризкаючи слиною, "п'ята колона".

У Донецьку не дали назвати університет іменем замордованого в таборах свого земляка поета Василя Стуса.

Харківська обласна рада вимагає переглянути перелік пам'ятних дат на 2009 рік, бо там, бачите, названо імена "фашистського прибічника" Бандери, "одіозного" Петлюри, "зрадника" Мазепи.

Вердикт щодо ОУН-УПА жахає стилістикою дрімучого сталінізму. Але вражає інше – посилання на звіт робочої групи істориків на чолі з С.Кульчицьким при урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН-УПА. І дарма, що сам Степан Бандера був арештований фашистами, які двох його братів розстріляли, дарма, що до ОУН належала замордована у Бабиному Яру разом з чоловіком Олена Теліга, дарма, що де Ґолль шкодував, що не мав такої армії, як УПА, бо тоді б "фашистський чобіт ніколи не топтав землю Франції". Українська псевдоеліта цього не знає і "мовчки чухає чуби"...

Депутат Верховної Ради В.Колесніченко, якого підтримують Луганська обласна рада та президія Севастопольської міської ради, йде ще далі, вносячи до Верховної Ради проект Закону України "Про заборону реабілітації та героїзації фашистських колабораціоністів 1933–1945 рр.". Кого має на увазі? У термінах та поняттях, які використовуються в проекті Колесніченка, сказано чітко: "...до організацій фашистських колабораціоністів, що діяли на території України, або членами яких були українці у 1933–1945 рр. відносяться: Організація українських націоналістів (ОУН), Українська повстанська армія (УПА), Українська повстанська армія "Поліська Січ" Тараса Бульби-Боровця, Українська народно-революційна армія, Українська головна визвольна рада (УГВР), Український центральний комітет, батальйони "Нахтігаль" і "Роланд" у складі вермахту, 14 Гренадерна дивізія Ваффен-СС "Галичина" (Перша українська), Українська національна армія, Українське визвольне військо тощо". У прикінцевих положеннях пропонується за реабілітацію чи героїзацію тих, кого В.Колесніченко вважає "фашистськими колабораціоністами", карати позбавленням волі на строк від 10 до 15 років або довічним позбавленням волі. Є й кара арештом на строк до шести місяців або позбавлення волі на строк до п'яти років для тих, хто зважиться на публічні заклики або на виготовлення і розповсюдження матеріалів щодо неугодних категорій.

Мало Колесніченку Дем'янових Лазів, Биківень, Бучачів, Яблуневів... Мало тюрем, у яких жертв закидали негашеним вапном? Мало криниць, куди з каменями на шиях вкидали дівчат і хлопців? Мало сибірів?

Українська Головна Визвольна Рада присягає Тобі, Український народе:

– боротись за те, щоб Ти був єдиним володарем на своїй землі;

– за справедливий соціальний лад без гніту і визиску;

– за знищення кріпацтва і вільну працю селянина на своїй землі;

– за вільну працю робітника;

– за широку ініціятиву трудящого населення в усіх галузях господарської діяльности;

– за повноту української національної культури.

Українська Головна Визвольна Рада кладе на вівтар боротьби за ці ідеали свою працю і своє життя" ("Універсал УГВР").

А ось як присягали "колабораціоністи" з УНА: "Присягаю Всемогучому Богові... під Українським Національним Прапором боротися зі зброєю в руках за свій Народ і свою Батьківщину – Україну".

Чи прийняла б сьогоднішня Верховна Рада такий Універсал, не кажучи вже про присягу, де слова "Український", "Народ", "Національний", "Прапор" пишуться з великої літери? Чи підписав би його нинішній Голова Володимир Литвин?

То де шукати колаборантів? Як міг з'явитися такий проект закону України? Хто керує нами?

Ненависть та зневага аж бризкають зі сторінок такої неймовірної кількости газет, що мимоволі задумуєшся: звідки гроші на все те у час важкої світової кризи? Ганьбиться все – від Трипілля до безневинних бджіл. Інтернет-сайти претендують на пальму першости за чорноротість. Позбавлені (за рідкісним винятком) національних ознак телебачення та ФМ-радіо, давно стали приватною власністю та засобами пропаганди ідей та інтересів своїх працедавців-годувальників. Раді нацбезпеки та оборони чомусь руки не доходять для докладного аналізу того, що діється на ін-формаційній території суверенної держави та хто платить за таку музику.

За кого ж мають нас зверхники? Невже справді гадають, що з українською нацією можна витворяти все, що насниться? Наприклад, без нас обрати нам Президента у "пропорційному" парламенті. Без нас змінити Конституцію, відваливши "кваліфікованій більшості" ласі шматочки – бо Фонд держмайна до рук прибрано, суди – "свої", з обласними радами роблять що хочуть. Є партійний рейтинґ – вибори, нема – скасувати. А люди, як у Тернополі, наприклад, – роблять свої висновки... І від українства не відрікаються.

Мабуть, до безкінечности можна було б наводити такі факти. Та я про еліту. Ту, що набрала в рот води, бо невигідно сказати людям: "Юліна тисяча" – то півтора мільярда боргу, який треба повертати. Невигідно показати, а що воно насправді в документах, підписаних із "Газпромом". Невигідно визнати вину власну, бо тоді треба було б пояснити, *чому* не працює національна ідея, хто зневажає найбільшу титульну націю. Чому на українські фільми, книжки, телебачення ніколи немає грошей? Питання риторичні...

Не стала на міцні ноги наша держава.

Але – "Все йде, все минає"...

Еліта молода, справжня гряде.

А що робити нам?

Президент каже: "Не опускати рук. Не мовчати. Не стояти збоку".

Додам – бути пильними, аби не дати заморочити собі розум новими "пропорціями", в яких нашої порції нема. Як і національної парламентської квоти. Як і національности в паспортах та свідоцтвах про прихід на цей світ новонароджених земляків наших, що за злим умислом не повинні навіть знати, чиїх батьків вони діти. Маємо поіменно назвати тих, хто голосував за такий новітній злочин проти нації, та обрати нарешті тих, хто скасує антиукраїнський вектор.

І нехай бризкають слиною свої та чужі лакузи. Вони не вміють нічого більше. У них ані руки від праці, ані голова від думи про Україну не болить. То чи нам дивуватися?

Нам своє робить.

Закінчення. Початок у минулому числі.

З ЛІТОПИСУ БОРОТЬБИ

Голова Монастириської районної організації КУН (Тернопільська область), голова місцевого осередку Всеукраїнського ветеранського об'єднання під орудою Ігоря Юхновського, очільник районного Братства ОУН-УПА, районної Спілки політв'язнів та ОУН, депутат Тернопільської облради з 1994 до 1998 року. Він зберіг клятву, підписану кров'ю, яку давав підлітком у лісі перед воїнами УПА. Все це – одна людина: Ярослав Петрович Петрів, 77 років. Розповіді таких людей – це золоті зерна історії. Тому до уваги читачів "Нації і держави" – коротка сповідь живої легенди, Ярослава ПЕТРІВА.

Ярослав ПЕТРІВ: "ПАМ'ЯТАЮ, ЯК МЕНЕ РОЗСТРІЛЮВАЛИ"

– Пане Ярославе, хотілося б бодай стисло почути про Ваші життєві дороги, що нерозривно пов'язані із національно-визвольною боротьбою. З чого все починалося?

– Народився я на Введення 1932 року в національно-патріотичній родині (брат перебував у діючих частинах УПА). 1944 року я "познайомився" з так званим Смершем. Вони хотіли мене розстріляти через те, що не сказав, де знаходиться мій батько. А мені було 12 років. Відтоді зненавидів ту кадебістську систему. Жив у районному центрі, селищі Коропець, і дуже прагнув познайомитися з націоналістичним підпіллям, ще підлітком мене тягнуло до повстанців. Благав двоюрідного брата познайомити мене з лісовими побратимами, та вони спершу не зважилися прийняти неповнолітнього, бо міг проговоритися. Та моє життєве кредо: ніколи не здаватися. Тоді я почав самотужки підшукувати однодумців. Ми розбили в редакції вікно і викрали шифр для друку листівок. Я вирізав на дощці букви і писав листівки на кшталт "Смерть Сталіну". Це вже йшов 1946 рік, мені було 14. Далі я почав писати антирадянські вірші й статті та передавати їх через брата для підпілля. Одного дня до мене прийшов зв'язковий, і ми разом з колегою 8 кілометрів ішли до лісу. Я був на сьомому небі від щастя, коли побачив на галявині українських повстанців у національних військових одностроях. І коли вийшов старший, сказавши "Слава Україні!", у мене мороз по тілу пройшов. Я навіть не знав, що треба відповісти, і мені підказали: "Героям Слава!". Спілкувався з ними понад дві години і був напоєний високим духом патріотизму, націоналізму, я запізнав людей, які заради Української держави готові були на будь-які жертви. Мені вручили чимало листівок і попросили бути обережним. Відтоді я ходив до лісу щонеділі. Знав лише окремі їхні псевда. Згодом виявилось, що це була надрайонна служба безпеки УПА. Мене інструктували і сказали, що можу бути розвідником. Так з 1947 року я організував підпільну групу, яка розклеювала антирадянські листівки: ми розкидали їх, підкидали під хати енкаведистам.

А ще, оскільки мав нахил до писемності і малювання, мене благословили вступити до комсомолу та виконувати й такі доручення: писати лозунги на кшталт "Хай живе радянська влада".

На світлині (зліва направо): В.ГАВРИЛИШИН, Я.ПЕТРІВ, знаний економіст і громадський діяч Б.ГАВРИЛИШИН, голова Монастириської РДА П.ДРОНЬ, вчитель В.БЕСАРАБ під час відкриття пам'ятника у смт Коропець. 1996 р.

Про це хлопці з лісу знали і казали: "Працюй, виконуй і їхні вказівки, щоб мати у них авторитет. І не будеш скомпрометований. Але умій працювати тонко". І я понад п'ять років так діяв. Гинули одні, приходили другі, треті повстанці. Аж до 1952 року. Остання криївка була у нашому районі в селі Яргорів, там орудували четверо повстанців, яких зловили і одного – Лавра – розстріляли у Тернополі. У тій криївці знаходилися архівні документи, які й вилучило КДБ. А там – всі мої звіти. І нас всіх арештували. Але спочатку мене відправили до Радянської армії, аби не довідався, що розкрита остання в районі криївка. Приїздила до мене навіть в армію жінка з підробними документами, яка збирала інформацію про боєздатність армії, артилерію, снаряди, калібр, їхню кількість. Це вже був своєрідний шпіонаж. І коли нас розкрила розвідка Львівського Прикарпатського військового округу, то пред'явили звинувачення у зраді батьківщині, до того ж, організованій і військовій. За це давали вищу міру покарання, і ми були готові до того. Але оскільки нам виповнилося по 25 років, то нас оминула ця чаша. Мені дали шанс писати касаційну скаргу до військової колегії Верховного суду. Спочатку не хотів, потім таки написав, і через три місяці мене перевели до іншої в'язниці. А тим часом помер Сталін і почалося слідство над Берією. Тоді з Москви приїхали слідчі, щоб здійснити у моїй справі друге слідство. Потім – другий суд. Дали 10 років таборів у Сибіру. І знову я не здавався. Скаржився. Третє слідство... Це вже тривала так звана хрущовська відлига. Одну третину строку з мене зняли, залишилося відсидіти дві третини. І я відсидів – більше шести років. Зменшили строк через те, що був неповнолітнім, коли займався так званою "злочинною діяльністю".

– Як складалося Ваше життя після звільнення із в'язниці? Чим заробляли на хліб, адже з такими фактами автобіографії роботу, певно, було нелегко знайти?

– Шукав роботу. Спеціальності не мав, з інституту виключили, вигнали з дому...

Я знайшов дівчину. За іронією долі вона була росіянкою і комсомолкою на прізвище Зайцева (материнське – Тимошенко). Родом з Херсонщини, учителювала. На мене дивилося районне начальство як на запеклого бандита. Тому її "прописочили" на педраді в школі та наказали, щоб перестала зі мною зустрічатися. Не підкорилася. Тоді викликали у райком комсомолу. І це не допомогло. Втрете закликали на бюро райкому і сказали: "Або він, або комсомольський квиток". Вона, не довго думаючи, витягнула квиток і поклала їм на стіл. Її батько загинув на фронті, крім неї залишилися ще троє братів. З роботи її звільнили. Я їй сказав: "Ти ж вільна і я вільний. Таких, як я, – тисячі, ти собі знайдеш будь-якого. То бувайте здорові". І рушив до дверей. А вона перетнула мені дорогу зі словами: "Не пущу! Я тебе люблю!" Що мені залишалося робити? Оскільки вона заради мене пішла на такі кроки, я не звертав уваги на всі подальші докори сторонніх людей. "Якщо ти жертвуєш собою заради мене, то будеш моєю", – вирішив я. Прожили ми разом 48 років. Двоє дітей. Померла моя дружина 6 років тому... Син працює лікарем у Чернігівській області, має двох дітей. Донька вже 20 років, як живе у Канаді. Коли мене 1989 року пустили туди до брата, то вона залишилася. А я мусив бути в Україні.

– Здобуття Україною незалежності не могло не додати Вам нових сил і натхнення. Як Ви діяли в нових політичних умовах та коли увійшли до КУН?

– 1989 року я очолив товариство української мови, потім створив підрозділ Республіканської партії (УРП). А 1992 року, коли утворився КУН, вступив до партії, бо я – націоналіст, давав клятву у лісі перед побратимами. Організував на місці підрозділ Конгресу Українських Націоналістів, який діє і нині.

У моєму рідному селищі Коропець є приміщення, де було НКВС, згодом – сільрада та музична школа: 9 кімнат, 4 камери ув'язнення, підвал. Свідки мені розповідали, як там людям голови відрізали і складали штабелями. Маю фотографії 17 в'язнів, які втекли звідти. І я вирішив у тому приміщенні облаштувати потужний Музей національно-визвольної боротьби. Тож роботи вистачає.

– Як оцінюєте ситуацію у стані українських націоналістів напередодні нових президентських і можливих парламентських виборів?

– Ми повинні були би об'єднатися з іншими націоналістичними організаціями і йти на вибори не окремо, а в спілці. Тим більше, що багато людей можуть поплутати різні політичні сили з однаковою ідеологією, або ж змушені будуть розриватися у виборі поміж ними. Треба зараз шукати єднання. Також Конгресу на місцях варто посилювати організаційно-пропагандивну роботу, залучати національно свідому молодь.

– Многая літа Вам та щира вдячність за розмову.

Розмову вела
Ольга ЮСЕНКО

КРИЖОПІЛЬСЬКІ ПЕРЕВЕРТНІ

осквернили пам'ять жертв Голодомору

Вінницька ОО КУН висловлює обурення безпрецедентним фактом наруги антиукраїнських сил над пам'яттю жертв Голодомору у смт Крижопіль.

За заявою голови Крижопільської РО ВО "Батьківщина", депутата райради від БЮТ С.Хмеляр та на вимогу керівника місцевих комуністів В.Магурана і заступника голови районної ради, члена НУ-СУ В.Максимчака виконком Крижопільської селищної ради 29 травня 2009 року прийняв рішення про демонтаж вартісних гранітних табличок з написом "Пам'яті жертв комуністичних репресій та геноциду українського народу 1932–1933 років", вмонтованих на постаменті пам'ятника жертвам Геноциду, встановленого між приміщеннями Крижопільської селищної ради та місцевої райдержадміністрації.

Пам'ятник виготовлявся та встановлювався за ініціативи осередку КУН, коштом місцевих націоналістів та мешканців смт Крижопіль. Дозвіл на його встановлення було надано місцевою селищною радою 27.04.2007 року.

Теперішні члени виконкому Крижопільської селищної ради, призначені її головою Василем Косташенком, виявилися вірними ленінцями, які одноголосно підтримали антиукраїнську пропозицію про демонтаж гранітних табличок.

За даним фактом обласна організація Конгресу скерувала відповідні заяви керівництву держави, до місцевої міліції та районної прокуратури.

Віталій ГУСАР,
голова Проводу Вінницької ОО КУН

РІК ГОГОЛЯ

МИКОЛА ГОГОЛЬ. "РОЗДУМИ МАЗЕПИ"

Програмну статтю "Роздуми Мазепи" двадцятип'ятирічний Микола Гоголь написав водночас із повістю "Тарас Бульба" у 1834–1835 рр. Тоді він інтенсивно працював над тисячолітньою історією України, написав кілька інших надзвичайно важливих для української історіографії статей.

М.Гоголь з дитинства глибоко вивчав не тільки історію та культуру України, а й всесвітню історію, національну етнографію та фольклористику. Він уважно простудіював праці Геродота, Тіта Лівія, французьких філософів-просвітителів, здобутки сучасної йому європейської історіографії, скрупульозно опрацьовував джерела, зокрема й рукописні, склав бібліографію. Отже, він був істориком-ерудитом.

Досліджував М.Гоголь і джерела про Київську Русь, зокрема "Літопис руський", цікавився працями про походження слов'ян, їхнє розселення, культуру, мистецтво, появу письма і мов, архітектурними пам'ятками, досягненнями археології. Київську державу він характеризував як імперію, яка склалася з різноплемінних, дрібних, роз'єднаних держав-князівств, що вели між собою постійні родові чвари і війни. На думку Гоголя, вплив релігії, як державної цементуючої ідеології, на свідомість племен був незначним.

Нова доба на Русі настала після татаро-монгольської навали 1240 р., від якої найбільше була спустошена Україна та її "серце" – Київ. У статті "Погляд на утворення Малоросії" [Гоголь писав, що безпеку України після татаро-монгольської навали захищали могутні литовські князі, а Росія й далі терпіла татарське ярмо, приречена на "бездіяльність і заціпеніння" ще впродовж 240 років. Тоді остаточно розірвалися зв'язки України з Північною Руссю, і "вже зносин між ними не було. Інші закони, інші звичаї, інша мета, інші подвиги..." Розкрити цей процес, показати, як це сталося, наголошував Гоголь, – головне завдання істориків. Північна Русь почала "змішуватися з народами фінськими", які потрапляли під вплив східнослов'янської культури, міфології. Тим часом Україна залишалася країною "чистих слов'янських племен" – древніх полян, сіверян. Такою була наукова позиція української історіографії щодо Київської держави.

Причину відсутності української держави після розпаду Київської Русі М.Гоголь чи не вперше в історичній науці слідом за Шарлем-Луї Монтеск'є пояснював географічним фактором – відсутністю хоча б з одного боку природної границі. Були б пасма гір чи море, і народ український "вдержав би політичне буття своє, склав би окрему державу". Однак беззахисна відкрита родюча земля з повноводними річками, достатком лісів, м'яким кліматом, багатою флорою і фауною стала тереном нападів і спустошень, а не хліборобським краєм, бо тут зіткнулися ворогуючі між собою три сусідні держави – Польща, Росія, Крим, внаслідок чого українська земля була залита кров'ю і густо зрошена слізьми. Це був, за Гоголем, край страху. І тому саме на цій землі зміг вирости мужній, войовничий, волелюбний, відчайдушний народ, "все життя якого було повите і випестоване війною", тобто "нація козаків". Цей народ, підкреслює М.Гоголь, – "одно з визначних явищ європейської історії, яке, може, одне тільки стримало це спустошливе розлиття двох магометанських народів, що загрожували поглинути Європу".

Отже, М.Гоголь розглядав український народ як давній, великий і могутній, самобутній і волелюбний європейський народ. До Гоголя, онука знаменитого "стану козацьких канцеляристів", що, за словами М.Грушевського, "залишилися об'єктом гордощів для пізніших поколінь українських патріотів", подібно характеризували український народ козацькі літописці Самійло Величко, автор "Історії русів", а потім й історики XIX ст.

Микола Гоголь справедливо вважав, що вадою концепції української історіографії є те, що історики-компілятори (В.Рубан, О.Рігельман, М.Берлинський, О.Мартос, Д.Бантиш-Каменський, І.Срезневський та ін.) "не вказали досі цьому народові (українському. – **Я.Д.**) місця в світовій історії". Ось чому письменник вимагав від українських істориків – визначити й обгрунтувати місце України в світовій історії. Звичайно, тогочасний рівень української історіографії і публікації джерельного матеріалу не дозволили вичерпно виконати це завдання, однак воно й досі не здійснене.

Гоголь вивчав і твори видатних церковних та культурних діячів XVII ст., професорів Київської Академії, вихованцями якої були його прадід і дід, – Йоаникія Галятовського, Лазаря Барановича, Дмитра Туптала, Стефана Яворського, Гавриїла Бужинського та ін., а також цікавився джерелами з історії Галичини і Закарпаття. Та найбільше його захоплювали історія Запорозької Січі, Хмельниччина, доба "Руїни", Мазепи, скасування Гетьманщини, русифікація України.

М.ГОГОЛЬ

За власним свідченням, Гоголь упродовж п'яти років збирав різноманітні друковані й рукописні матеріали, пов'язані з історією його Вітчизни. Він готував історію України "в шести малих або в чотирьох великих томах". Але, на жаль, рукопис цієї праці, про яку широко повідомляла передплатникам преса, не зберігся. З цього приводу вчені, знаючи, що Гоголь чимало своїх творів знищував, здавна ведуть дискусії, висловлюючи свої думки й гіпотези.

До нас дійшли тільки різні статті, замітки, а також художні твори, написати які без глибокого вивчення історичних джерел Гоголь не зміг би. Це, передусім, "Вій", "Втрачена грамота", "Страшна помста", "Страшний кабан" і особливо "Тарас Бульба". Відомі також заголовки творів, які до нас не дійшли, – "Гетман", "Выбритый ус", "Пленник" та ін. Історичні сюжети знаходимо і в інших українських повістях Гоголя. Зокрема, повісті "Вій" і "Втрачена грамота" навіяні розповідями діда Панаса, вихованця Київської Академії, козацького канцеляриста.

У своєму найулюбленішому творі "Тарас Бульба" Гоголь через півстоліття після знищення Запорозької Січі відродив у художній літературі волелюбні козацькі традиції, героїчні сторінки боротьби розкрив на матеріалі історії свого козацько-старшинського родоводу. Письменник-патріот усвідомлював, що без козацької історії немає українського народу, а є кріпацька покірна маса, раби. За умов самодержавно-кріпосницької дійсности, шовіністичної політики царату Гоголь готував сприятливий грунт для національного відродження. Він створив привабливий поетичний образ рідного народу, з надзвичайною художньою силою розкрив його самобутній характер, моральну чистоту, прометеївський дух, героїчну історію, високу гармонію родинних взаємин, відчуття краси і гумору, любові до природи.

Ставлення Миколи Гоголя до столиці України – Києва і до двох столиць Російської імперії – Москви та Петербурга найяскравіше розкрито в його листуванні з друзями та знайомими. В листах (1833–1834 рр.) до українського професора Михайла Максимовича, який працював у Московському університеті, знаходимо чимало теплих рядків про Київ, що свідчать про гарячий український патріотизм Гоголя. В одному з листів читаємо: "Бросьте в самом деле Кацапию, да поезжайте в Гетманщину. Я сам думаю то же сделать и на следующий год махнуть отсюда. Дурни мы, право, как рассудить хорошенько! Для чего и кому мы жертвуєм всем? Едем! в Киев...". Гоголь пише про своє давнє бажання переїхати до Києва, обійняти посаду професора всесвітньої історії в університеті, категорично відмовляючись викладати російську історію, яка, на його думку, нудна, нецікава: "Я с ума сойду, если мне дадут русскую историю", – застерігає він Максимовича.

Підкреслюючи, що стародавній Київ – місто українське, а не російське, Гоголь думками і помислами у ньому. "Туда, туда, в Киев! – писав він. – В древний, в прекрасный Киев! Он наш, он не их – не правда ли? Там или вокруг него деялись дела старины нашей... Да, это славно будет, если мы займем с тобою киевские кафедры; много можно будет наделать добра. А новая жизнь среди такого хорошего края! Там можно обновиться всеми силами". В цьому уривку з листа і погляди Гоголя на історію прадавнього Києва, і його плани щодо наукової та педагогічної діяльности у столиці над Дніпром. Тоді ж він, намовляючи і Максимовича покинути Московський університет, писав із сарказмом про Москву: "Влюбился же в эту старую, толстую бабу Москву, от которой, кроме щей да матерщины, ничего не услышишь".

Про невідступну мрію Гоголя покинути столицю Російської імперії і повернутися до Києва свідчить і його лист до Олександра Пушкіна: "Я восхищаюсь заранее, когда воображу, как закипят труды мои в Киеве. Там я выгружу из-под спуда многие вещи, из которых я не все еще читал вам. Там кончу я историю Украйни и Юга России, напишу Всеобщую историю, которой в настоящем виде ее до сих пор, к сожалению, не только на Руси, но даже и в Европе нет. А сколько соберу там преданий, поверьев, песен и проч.". Далі Гоголь повідомляв поету, що професор Максимович думає покинути Московський університет і переїхати до Київського. Він мріє перетворити "богоспасаемый наш город" на українські Афіни, мати в ньому свою друкарню. В іншому листі Гоголь підказує Максимовичу, що "Песни нам нужно издать непременно в Киеве", а не в Росії.

Упорядкував Я.І.ДЗИРА,
"Український історичний журнал",
Київ

Далі буде.

ВЕРСІЇ

КІНЕЦЬ ЗАХІДНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Петро МАСЛЯК

У будь-якого суспільного процесу завжди існують знакові події, які розкривають його сутність. Вони можуть значно випереджати стадію завершення процесу, але однозначно вказують на його об'єктивні тенденції. Приміром, процес розпаду Російської імперії почався після 1812 року, коли російська армія потрапила до Європи і виявила для себе, що жити можна зовсім інакше. Розпад Радянського Союзу почався після 1945 року, коли мільйони громадян "страни дураков" опинилися в Європі і пересвідчилися, що в СРСР вони жили незрівнянно гірше, ніж люди у "фашистській Німеччині". Мої покійні батько й мати, які закінчили війну відповідно в Австрії і Берліні, повернулися додому зовсім іншими людьми. Через 15 років саме з них проросли шістдесяті, а ще через 30 років дев'яності роки.

Нинішній час теж ознаменований одразу двома знаковими подіями, що вказує на його неординарність у сенсі цивілізаційної визначальности. Враховуючи реальне прискорення геополітичного часу на початку XXI століття, можна з великою долею ймовірности передбачити, що до 2015 року нас чекають грандіозні зміни суспільної світобудови. Перехід на новий цивілізаційний рівень може відбутися лише через великий суспільний катаклізм. При цьому, як завжди бувало раніше і буде в майбутньому, матеріальним змінам неодмінно передують зміни у свідомості людей. Криза суспільства зароджується в головах людей, а не у виробничих силах.

Що ж це за дві знакові події? – запитаєте ви. На мою думку, ними стали світова фінансова криза, яка висвітлила фундаментальні концептуальні вади західного лібералізму, а також події, на які в сенсі їх стратегічности практично ніхто донині не звертає увагу. Можливо, я буду першим. Маю на увазі надзвичайно швидке, в історичному сенсі, зародження піратства на одній з головних транскомунікаційних магістралей Світового океану. Це не простий локальний епізод, як його донині сприймає світове співтовариство. Безпричинних явищ у світі просто не буває. Геостратегічне значення піратства у зародженні Західної цивілізації сучасного світу надзвичайно велике. Фактично пірати глобалізували світові економічні процеси, поставивши західні країни на чолі цивілізаційного процесу. Пірати цей процес і закінчують, демонструючи новим цивілізаційним гравцям, Китаю та ісламському світові, що час Західної цивілізації вже вичерпався.

Абсолютна неспроможність "озброєних ліберальними цінностями" західних демократій впоратися як з фінансовою кризою, так і з кризою піратською, вказує аналітикам на швидкі темпи деградації Заходу. Дійшло вже до того, і то дуже швидко, що президент США Барак Обама вимушений був заявити, що його країна в майбутньому не буде надавати такого значення фінансовій системі. Кажучи зрозумілою мовою, Барак Обама визнав, що вся Західна цивілізація, яка поклала в основу своєї діяльности гроші, дійшла "до ручки". Згадаємо і колишній Радянський Союз з його програмою "задоволення все зростаючих потреб радянський людей".

Світ розвивається, як відомо, по спіралі. Світові фінансові кризи вже були, і вони закінчувалися радикальною перебудовою всесвіту. Піратська епопея теж була і вона теж закінчилася грандіозними змінами. Але ніколи за останні століття не траплялося, щоб вони співпали в часі. Через це можна передбачити кардинальний "парад планет" уже в найближчий період.

Вячеслав ЛЕВАНДОВСЬКИЙ,
заступник голови Луганської ОО КУН

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

БАЙДА НА ЛУГАНІ

У лютому 2010 року виповнюється 450 років від заснування міста Луганська?

Сучасні науковці-історики у питанні вирішення точної дати заснування міста Луганська поділяються на три великих групи:

1. Великорусько-шовіністичного спрямування, які твердять всупереч вцілілим наративним актам, що "...до матушки Екатерины тут было Дикое поле", і тільки великоруська колонізація сприяла розбудові краю (Єфремов, Чепурнов, Ключнєв та ін.);

2. Псевдо-об'єктивістського спрямування, які твердять, що "так, тут мешкало певне мішане українське-російське-тюркське населення, проте воно, користуючись принципом "не строй светлицы на границе", не будувало міст та фортець, хоча б малих (В.Подов, Ю.Дегтярьов);

3. Об'єктивістського спрямування, які, аналізуючи наративні акти, дані археологічних розвідок, намагаються проаналізувати дійсний перебіг подій (П.Лаврів, А.Гордєєв, Є.Савельєв, Г.Половинко, Ю.Єненко, Л.Шептуцалов).

Зрозуміло, що дискусія з представниками групи істориків великорусько-шовіністичного спрямування безсенсова і непродуктивна, тому необхідно зупинитися хоча б на поверховому аналізі позицій групи істориків псевдо-об'єктивістського спрямування. Вони стверджують, що за браком військової сили на теренах Подінців'я неможливе землеробство, а за браком останнього неможливе утримання великих військових контингентів. Так, землеробство неможливе, проте утримання великих військових контингентів має місце і підтверджено багатьма достовірними архівними документами.

Якщо цар надсилає "черкасу" Матвію Федорову на Дінець у 1589 році 45 тонн борошна (валка у 100 возів щонайменше) для загону у 670 козаків, то що, отаман Матвій буде тримати борошно просто неба? Звичайно, це нереально, тому і використовувалися для постою, зберігання припасів сотенні містечка, зимівники і редути Кальміуської паланки та Донського куріня Війська запорозького. Перша згадка про ці містечка є в листі князя ногаїв Юсуфа до царя Івана Грозного у 1549 році.

Вкрай вільно трактуються цією групою "істориків" також наративні акти. Наприклад, чого варта історія Луганського городка, – здавалося б, чого простіше! За "свідченнями" радянських істориків, це Станиця-Луганська, сторожова станиця проти татар, хоча станицею вона стала по "высочайшему повелению" у... 1883 році. Вибачайте, якщо Луганський городок – це сторожа проти татар, то наші пращури у вільних замальовках радянських істориків або дурні, або божевільні. По-перше, це місце малопридатне для господарства – піски та болота, по-друге, абсолютно непридатне до оборони, по-третє, і це головне, звідси абсолютно неможливо контролювати хоча б кінними роз'їздами стратегічні броди на Дінці та Лугані.

Сама назва Луганськ є типовим гідронімом – себто місце над Луганню, хоча навіть деякі історики третьої групи (Савельєв, Лаврів) начебто об'єктивного спрямування, вочевидь полінувавшись подивитись на мапу, називають так звану Станицю-Луганську місцем при впадінні Лугані в Дінець, цілком ігноруючи наявність у цьому місці старовинного запорозького села Веселого, яке стоїть на природному укріпленні і забезпечує надійний візуальний контроль у радіусі 30 км. Більше того, археологічні та архівні дані свідчать про знищення у 1717–1719 роках поселення, яке було предтечею Станиці-Луганської на Лівобережжі Дінця, проте воно було за 12 верст нижче за течією.

А.А.Гордеєв, Е.П.Савельєв, Г.Половинко, і особливо Ю.Єненко доклали багато зусиль для визначення хоча б приблизної дати заснування (відновлення) Кам'яного Броду та (або) Луганського городка.

Різними шляхами, на грунті аналізу відкритих документів Посольского приказу та особливо актів Серальської бібліотеки, вони доходять висновку про заснування Кам'яного Броду та (або) Луганського городка під час відступу після третього походу на Азов славетного козацького ватажка, князя Дмитра Вишневецького. Аналіз кампаній Дм. Вишневецького демонструє високу військову майстерність князя як у царині дипломатії, тактики і стратегії, так і в царині логістики (спробуйте прогодувати у степу 80 тисяч душ, непомітно побудувати морські байдаки на річках і непомітно їх перебазувати під Керч і Тамань). Крім того, що цікаво, Байда використовував модульний принцип швидкої побудови укріплень.

Вперше Байда користується цим винаходом на Хортиці у 1557 році, після чого залоги козаків на сторіччя вперед користуються цим зразком і блискавично обсіли всі більш-менш придатні місця в Україні, про що свідчить Еріх Лясота.

Отже, відступивши до Дінця, за турецькими свідченнями вересня-жовтня 1559 року, Байда будує кілька залог на бродах і перелазах, у тому числі і Кам'яний Брід. Таким чином між Дінцем, Луганню та Бахмутом можна безпечно тримати досить великі військові контингенти, забезпечити логістику, охороняти підступи до Московії і князівства Литовського.

Відомо, що тимчасові дерев'яні укріплення будуються 3–4 місяці, тобто вони мали бути готові не раніше січня-лютого 1560 року. Також відомо, що Байда, як і його товариші, ревно притримувався канонів православ'я, тому зрозуміло, що кожну справу вони робили з молитвою і після молитви. Зрозуміло, що кожен новий шанець, і тим більше ретраншемент, освячувався військовим священиком, здебільшого з козаків Правобережжя. Загальновідомо, що під час Різдва такі акції намагалися не робити, тому залишається лише дві дати для освячення нових фортець – Свято Водохреще 19 січня та Стрітення господнє 22 лютого за новим стилем, а за старим календарем відповідно 6 січня та 13 лютого. Ці дати є рівноправні у вищенаведеному контексті, проте є деякі міркування історичного плану.

Відомо, що татари намагалися заскочити православних саме під час Різдвяних свят та Водохреще – розрахунок простий: зменшується пильність під час свят, а замерзлі річки – ще один козир для легкої татарської кінноти. Скоріш за все, але це тільки припущення, що мудрий князь освятив фортеці на Стрітення.

Таким чином, можна зробити припущення, що святкування 450-річчя від заснування Луганська – Кам'яного Броду більш прийнятне на Свято Стрітення 22 лютого 2010 року. Тому найближча мета української громади міста – достойно відзначити цю подію і навічно викарбувати у народній пам'яті згадку про істинних засновників Луганщини – князя кременецького Дмитра Вишневецького і його товаришів – Михайла Черкаса та князя Адашева, як і все Запорозьке Низове Козацтво.

Микола БІЛИЙ

ДУМАЙТЕ, ЧИТАЙТЕ

МИ І ВОНИ

Лиш правда визволить нас

Було б зрозуміло всім, що ми насправді є русичами-українцями, якби в 1991 р. книга видатного подвижника, жертовного патріота України Павла Штепи "Українець і москвин. Дві протилежності" після десятиліть її нелегального розповсюдження в Україні була видана великим накладом і стала настільною для старшокласників, студентів, політиків, науковців, виборців. Видана в Україні (Дрогобич, видавнича фірма "Відродження") лише в 2008 р., через півстоліття після її написання.

Україна в 1991 р. вступила на шлях відродження державності без свідомого та організованого українського національного Проводу, без належної нелегальної і легальної підготовки національної еліти, стихійно.

Хто ми? Які ми? Чому такі? Якими маємо бути... щоб бути?! Більш щирого, як П.Штепа, співбесідника в цих питаннях важко відшукати. І більш грунтовного, з напруженими душею, серцем і розумом, відвертого. Іноді надмірно жорсткого, але лише на перший погляд, бо здоровий глузд фактів, їхній системний виклад, філософія розмислів підіймає тебе в інший світ – у великий український космічний світ мертвих, живих і ненароджених, а заразом безсмертних, і відчуваєш генетичним кодом своїм рідну Правду, велику, але часто принижену, на жаль, нами самими. Маю на увазі другу частину книги, присвячену нашій Вітчизні – Україні (зі змістом її першої частини читач знайомий за книгою П.Штепи "Московство").

Зібраний автором по світу унікальний історичний і археологічний матеріал з безсумнівних джерел вражає і обсягом, і логікою систематизації, і силою висновків.

Навіть широка дискусія щодо зібраних матеріалів, системного осмислення і висновків П.Штепи мала б в Україні безцінне значення. Але...

На жаль, влада в Україні і на вісімнадцятому році відроджувальних процесів не здатна забезпечити українську націю настільною книгою, про яку йдеться тут, бо вона (влада) ще не є українською.

Якби всі разом українські за духом партійні і громадські організації, замість витрати коштів на вибори в протистоянні з грабіжницькими космополітичними монстрами-блоками, віддали ті кошти на випуск книги П.Штепи накладом 8–10 млн. примірників і забезпечили їй опінію настільної слідом за "Кобзарем" Т.Шевченка, то українство було б озброєне духовною силою і здатністю консолідуватися.

Сподіваюся, що мій крик почують українські письменники, науковці, політики, притлумлений космополітичними "акулами" український бізнес і всі, хто здатний чимсь допомогти, щоб це втілити в життя.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9